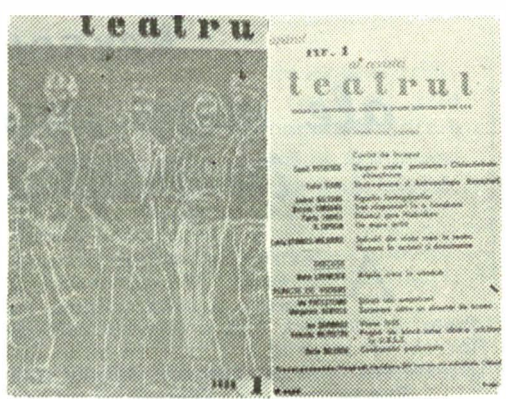

care militează pentru fericirea oamenilor, pentru pace, pentru socialism". Vreme de douăzeci și cinci de ani, cuvântul dragostei de teatru generos, umanist, legat de conștiința vie a cetățeanului veacului nostru, de demnitatea sa, a fost respectat. Și, astfel, „Cuvântul de început” a devenit un cuvânt al continuității. Al acelei continuități, făgăduite și de azi încolo, de programul judicios, drept, al încrederei în om, în viitorul lui.

Horia DELEANU

Un laborator de creație

Așadar, „Teatrul” a implinit un sfert de veac !
 Scriu aceste cuvinte cu emoție firească. Zece ani — din toamna lui 1959 pînă în vara lui 1969, cit i-am fost redactor-șef — viața mea de zi cu zi s-a confundat cu viața redacției.

Am avut norocul să conduc revista într-una dintre cele mai înfloritoare perioade ale mișcării noastre teatrale, cînd, pe multe scene, gîndirea novatoare a învins vechi concepții, rutina și mediocritatea. Revista a devenit, în cadrul acestei mișcări, un laborator de creație. În jurul ei s-au strîns, alături de o valoroasă echipă de critici, creatori de spectacole, de la maestri la foarte tinerii absolvenți ai Institutului, azi, la rîndul lor, maestri. Cu regularitate, în paginile revistei au început să apară piese originale inedite. Cei mai mulți dintre autorii pe atunci la primele lucrări sau debutanți sînt azi dramaturgii noștri „din prima linie”, cu o operă constituită, care o continuă cu cînte pe aceea a înaintașilor.

Răsfcoiesc număr cu număr și retrăiesc spiritul aprins al dezbaterilor, regăsesc gînduri ale regizorilor, scenografilor, actorilor, care au dus gloria teatrului nostru departe peste hotare. Din nefericire, unii nu mai sînt în viață. Dar crezul lor, fapta lor artistică, au rămas nemuritoare. Noi generații i-au urmat și-i urmează cu strălucire.

Azi, la împlinirea a douăzeci și cinci de ani de la apariție, revista se poate mîndri că, fără colecția ei, istoria contemporană a teatrului românesc nu se poate scrie. Pentru asta se cuvine să ridicăm o cupă de șampanie.

La mulți ani !

Traian ȘELMARU

„În arta realistă, oglinda trebuie să fie nu numai spontană, dar și cit mai cuprinzătoare, nici cețoasă, nici orientată spre detalii nesemnificative, căci opera de artă este reflectarea desigur spontană, dar cit mai fidelă, a lumii în conștiința artistului și recrearea ei prin tehnica măiestriei artistice, într-un proces reconstituitiv foarte greu de explicat, care apare astfel triplu conjugat.”

CAMIL PETRESCU — Obiectivitate-obiectivism, nr. 1, 1956

„A scrie pentru spectatorii republicii noastre socialiste înseamnă a-ți armoniza lira teatrală cu înfăptuirile și orizonturile mari ale poporului, cu vibrația umanistă a întregii lumi contemporane, înseamnă a da preferință acelor acorduri care — punînd în lumină faptele poporului și ale partidului său — sînt expresia continuu vie a drumului spre viitor.”

VICTOR EFTIMIU — Teatrul în Republică, nr. 12/1967